

Det er altså en balanceret vurdering, og den deler jeg, men den deler hr. Messerschmidt jo ikke, for han er totalt ubalanceret; uanset alle argumenterne er han jo imod – om så Kristi genkomst skete inden, ville han stadig væk stemme imod. Her har vi et af hr. Messerschmidts faste holdepunkter i tilværelsen, nemlig hr. Messerschmidts og hans partis modstand mod, at Tyrkiet nogen sinde kan blive medlem af Den Europæiske Union.

Formanden:

Tak til hr. Svend Auken. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg skal indledningsvis sige til den tidligere ordfører, at jeg og Dansk Folkeparti fuldstændig kan slutte op om det ønske om, at Tyrkiet må blive et moderne og demokratisk samfund, som hr. Svend Auken læste op fra beslutningsforslagets præmisser. Problemet er bare, at Tyrkiet i dag hverken er et moderne eller demokratisk samfund, og for langt, langt størstedelen af landets befolknings vedkommende er det ikke den retning, som samfundet udvikler sig i.

Kl. 10.45

Ser vi på Izmir og Istanbul og andre større byer rundt omkring i Tyrkiet, er det jo rigtigt nok, at så har man oplevet en oplomstring, særlig i kraft af den enorme mængde penge, der er blevet pumpet ind i landet via turismeindustrien fra Vesteuropa og andre steder; det er byer, som faktisk minder om Europa. Men det ændrer jo ikke ved det faktum, at langt, langt hovedparten af Tyrkiet stadig væk er dybt tilbagestående og islamisk, og det ændrer jo ikke ved det faktum, at Tyrkiet grundlæggende bygger på islam som kultur, og at det naturligvis afstedkommer en række af de problemer, som man lignende ser i andre muslimske lande. Det er jo ikke en tilfældighed, når alle muslimske lande har problemer med at overholde de demokratiske spilleregler.

Det er sandt, som bl.a. fru Antonsen tidligere har været inde på, at man har hæren i Tyrkiet til at intervenere og sørge for, at demokratiet bliver holdt på ret køl takket være kemalismen osv. efter den første verdenskrig. Men det konstituerer jo i sig selv et problem, at man alene i det ifølge hr. Svend Auken moderne demokratiske Tyrkiet kan fastholde demokratiet, fordi man har et militær, der går ind og sorterer ud, når vælgerne har stemt forkert. Det er jo ikke, hvad vi forstår

ved et demokrati. Og jeg kan ikke forstå, at man så nøgternt kan afvise de problemer, der historisk og konkret altså er i Tyrkiet og i forbindelse med den optagelsesproces, som man har indledt.

Det er fuldstændig åbenbart, at de reformer, som er nødvendige både for demokratiforståelse og for de grundlæggende rettigheder, altså frihedsrettigheder om ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, minoriteters rettigheder osv., er i direkte modstrid med den kultur og med den politiske mentalitet, der findes i Tyrkiet.

Det er ikke ret lang tid siden, at vi fra Pew Institute i Washington – faktisk var det den 14. juli 2005 – fik en opgørelse, som viser, at mellem 34 og 59 pct. af tyrkerne mener, at islam skal spille en rolle i politik; 34 pct. mener, det skal være en stor rolle, og 59 pct. mener, at det skal være en tilbagetrukket rolle, men dog en rolle. Det er et eklatant udtryk for, at der jo ikke har været tale om en de facto verdsliggørelse af det tyrkiske samfund. Det er muligt, at der er en de jure, det vil sige, at man i forfatningen har indskrevet, at man skal adskille politik og religion, men i befolkningens opfattelse findes den sondring ikke.

Det er derfor, at det er et så ufatteligt farligt projekt, som EU's visionære eller måske i virkeligheden knap så visionære ledere har sat i gang med den her optagelsesproces, ikke bare for EU, men sandelig også for Tyrkiet, for hvad er det, der sker i Tyrkiet i øjeblikket? Jo, det er, at befolkningen i stigende grad bliver opmærksom på, hvad det rent faktisk er for nogle krav, man stiller til det tyrkiske samfund; at det handler om, at kvinder skal behandles lige; at det handler om, at man har en fri og åben ytringsfrihed; at det handler om, at man som presse faktisk må skrive, tænke og trykke det, man mener er rigtigt; alle disse ting, som direkte strider imod de islamiske dogmer, som Tyrkiet nu engang er funderet på.

Det er klart, at et sådant paradoks fører til modstand, og det er derfor, at vi kan se, at et stigende antal tyrkere er imod medlemskab af EU. Ifølge det tyrkiske dagblad Hürriyet var det i 2004 67 pct. af tyrkerne, der var tilhængere af medlemskab, i 2005 var det 57 pct., men i 2006 var det helt nede på 32 pct., altså en halvering på bare 3 år.

Det spørgsmål, som jeg mener man som europæer og som anstændigt menneske bør stille sig selv, er: Har vi virkelig en interesse i at fastholde en proces, der så åbenlyst strider imod den politiske og kulturelle situation i Tyrkiet, at tyrkerne